

сравнения на нѣкои тѣй наречени непонятни ромѣнски думи съ юрацко-самоедски-остяцки сѣ толкова безсмислени и безсѣдржателни, щото всѣки почитателъ на тоя инакъ добъръ изслѣдвачъ трѣбва дълбоко да скърби, като вижда името Рѣслеръ въ свързка съ тая ужасна комика. Ср. напр. *сиктир* (повел. наклон. II лице отъ сикмекъ = *coige cum foemina*, страд. сиктирмекъ, употр. и въ смисълъ = отивамъ и пращамъ по диволитѣ, Vámb. 59 заб. 2.), която дума, спор. Рѣслера, била съвсѣмъ непонятна уралска ругателна дума. (Той я търси въ името на злия духъ на уралскитѣ племена Шиткир, Читкир!) Още по-несѣстоятелна е хипотезата на Рѣслера, че хазаритѣ сѣ угри, когато и споредъ ибн-Фодлана и ибн-Хаукала тѣ се родисватъ съ българитѣ, слѣдователно трѣбва да сѣ турци.

Отъ всичко горѣказано би трѣбвало да се заключи, че Вамбери не допуца въобще *никакво* финско влияние въ образуването на българската народностъ. Обаче не е така. Той не допуца наистина *финския* произходъ на прабългаритѣ, но признава по-послѣдния имъ смѣсенъ характеръ (*Mischlingscharacter*) — само че върху момента, кога се е извършила амалгамата той не се съгласява съ своитѣ прѣдшественици. — Той е на мнѣние, че прабългаритѣ, дору до края на V. вѣкъ, когато се раздѣлятъ на двѣ части, сѣ били чисти отъ чужди влияния. До тая епоха тѣ прѣдставятъ една чиста отъ всѣкакви примѣси национална стихия. Това сѣ хуни, турци. Отъ тая дата нататѣкъ тѣ почватъ, да губятъ полека-лека първоначалния си физиченъ типъ. Една частъ, тия които потеглятъ на югъ — влѣзватъ въ сношение съ славянитѣ и се славяняватъ, друга — около год. 650, е изтѣжана на сѣверъ отъ хазаритѣ и тукъ подъ влиянието на угрофинитѣ — *апрочно на черемиситѣ* — изчезватъ и физичнитѣ бѣлгиза на старонародния имъ типъ, и турскиятъ имъ езикъ се видоизмѣнява, облича се въ тая форма, която ни прѣдства днешното чувашко нарѣчие. Отъ тамъ се обяснява и угро-финскиятъ характеръ на чувашкия типъ и само въ тая смисълъ може да се допустне, че днешнитѣ чуваши сѣ идентични съ древнитѣ *волжски* българи, отъ което естествено слѣдва по-нататѣкъ, че чувашкото нарѣчие е сравнително нова диалектична формация отъ турския езикъ, (почнала е да се образува между 7 и 8 вѣкъ), и че слѣдователно нѣма и не е могло да има нищо общо съ стария езикъ на *дунавскитѣ* българи. (р. 60).

Впрочемъ колкото се отнася до смѣсеня характеръ на волжскитѣ българи, трѣбва да се забѣлѣжи, че той се проявява повече въ *езиково* отношение, отколкото въ областта на сравнителната етнология, тѣй като днешнитѣ чуваши и по видъ и краска на кожата и космитѣ не сѣ турци, а угро-фини.

Славянско влияние може да се забѣлѣжи въ отдѣлни битови чѣрти, напр. свалянито на шапката при поздравъ. Колкото за славянството на отдѣлни думи, напр. влатавазъ и Василко, — това се чини автору съмнително. Той самъ тълкува тия имена отъ турски, както ще се види отъ етимологичитѣ му, които излагаме тукъ непосредно: